
Byly dny zbrklých pravd,
slepých otázek,
nedožvýkaných soust
Něco stále rozmělnuješ mezi zuby
a netušíš svůj hlad

Ženo, tvá polovina chlebu
nasytila tě víc,
protože jsi chtěla méně
Ženo, mé tělo tálo v útrobách bytu,
abych si své místo našla i v cizím
Budeme se dělit o potravu
Nepřivlastním si nic

Občas píchne to pod žebrem
jako by žílou proplula
příliš velká ryba
Už k tobě nemluví
Ještě dýchám

Jsem vlažná, do hladka
vyžehlená tma
Nahmatáváš mě v břiše,
v tom půlkruhu nebe,
kde se zrovna letadlové čáry
potají pokřižovaly

Letos půda nezavoní vínem,
raný požár nesežehne nohy
Půjdu po hraně
Bud' puknu,
nebo se scelím

Jsi churavý o dvou berlích,
o dvou ženách
Ty nejsilnější srůsty
máš ve zlomených místech

Zázemí ohnuté dvojím stářím
Mezery mezi těly velké
jak nezhojené jizvy
Domovy
jen zkamenělá odcházení,
bez rozloučení,
bez ústupků

Lidé bez paměti jsou
raci uvízlí v puklinách potoků
Na bedrech ženy
sklízí se lány polí
Místo dítěte
v břichu leklá ryba
Místo slov kameny

Za těmi nejširšími slovy
neměla bych se bát cizích hlasů,
přestože cválají mozkiem
jak splašení koně
Postupně se opírám
o otoky tvých žláz
Teprve až se zastavím,
poznám, že dům
je plný cizokrajných plodů